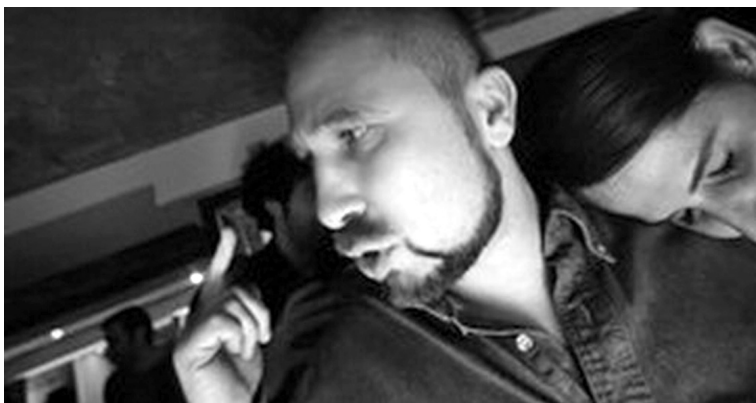

Дејан Новчић

МЕЛОДРАМА

Монолитна Монодрама

ДЕЈАН НОВЧИЋ, филмски и ТВ редитељ.

Компоновао и аранжирао музику за 10-ак позоришних представа, један играни и један документарни филм.

Осамдесетих и деведесетих, био задужен за Fender Precision Bass у следећим београдским бендовима: “Клиничка Смрт”, “Ајфел на крају”, “Олд Бојс” и “Зид”.

Оснивач и председник управног одбора “Оскарове Фобије”.

Написао велики број филмских и телевизијских сценарија. Објавио књигу поезије *Песме за Мушки и Женски вокал* и више кратких и веома кратких прича (У разним књигама и часописима).

Јула 2007-е, на плус 41^о Целзијусових у хладу, одлучио да напише неколико позоришних драма у којима би се бавио положајем талентованих (а неафирмисаних) уметника у српској престоници с почетка 21-ог века (Доба убрзане транзиције ка либералном неоколонијализму).

Мелодрама је прва у том низу.

Рођен, живи и пише у Београду.

Дејан НОВЧИЋ

МЕЛОДРАМА
Монолитна Монодрама

ЛИЦА:

БУЦА – Писац. У најбољим годинама
(најбољим – за шта?)

ДЕВОЈКА (само глас) – ? (зависи из ког угла се
посматра)

Дешава се сад и овде.

На средини Сцене је црни офуцани кауч са високим наслоном и рукохваћима који делује удобно. Исјед кауча је ниски радни сјочич офарбан у црно. На њему су: висока црна сјаринска писаћа машина са увученим папиром, црни бакелијни телефон и дрчаво-црвена пиксла. Иза кауча, ближе узглављу, налази се црна полица и на њој сјарински радио-пријемник (искључен). На леви бок радија наслоњено је неколко књиџа, на десни неколико пластичних DVD кућија. У левом углу сцене, на поду, дијагонално окренути ка узглављу кауча, екраном искошеним ка горе, налази се заобљени пластично-црвени телевизиски пријемник (искључен) и црни неупадљиви DVD играч лево од њеџа. У десном углу сцене, ближе рампи, враћима окренути узглављу кауча, налази се сјарински заобљени мај-црни фриџидер чији мођор нејријатно зуји. На њему је украсна црвена светилећа лампа у облику срца које се делимично искључило и чија светлост сјоро џулсира. Изнад радног сјола виси једносјаван бели пањираси мейални лустер који баца умерену белу светлост на сјо и средишњи део кауча. Изван пог круга светлоси, по поду, побацано је 30-ак зђужваних лоптица од беле хартије. Под је нађрављен од сјарих мај-црних расклимањаних дасака које искрије при ходу. Сценска расвета је неупадљива и смењује се по принципу “сјороџ пређања” (ни у једном прењућу не би пребало да се “осети”). У Сали не сме бити ни најслабијеџ извора светлоси.

На каучу сјава Буца (35-45 џ.). Он је џојазан, неуредан, неупледан, знојав, зајуштен и врло-врло необријан (најмање 10-ак дана). Коса му је масна и шршава. На себи има црне пливке “Dос Marten’s” радне циле, црно-беле “ска” сокне, панталоне из раних џедесетих од црног пвида (мало краће неџо што би пребало), белу појкошуљу на брешеле (мало зајрљану и са пар дискретних рупа) и панке црне преџере између којих штрчи сјомачина. Мођор фриџидера забрехе, фриџидер се зајресе и искључи. Буца се пробуди. Пређели се, усјане у сед и загледа у писаћу машину. То шраје око минути (поком коџа се зачује удаљена сирена хитне помоћи). Буца искрџне папир из писаће машине, приблиџи џа лицу и почне да “чита”.

БУЦА: (Унуђрашњи џлас пј. снимак)

Ушетала је у његову полумрачну канцеларију без најаве; без куцања; без гриже савести. Као да је знала да је очекује.

(Пауза)

Било је спарно летње предвече; уличне светилке су

неупадљиво светлוצале. Улични продавци вечерњег издања локалних новина лењо су рецитовали ударне наслове из црне хронике. Улични пси, којих је увек било у том суморном делу града, као да су отишли на колективни годишњи одмор.

(Пауза)

Коси зраци сунца на заласку пробивијали су се кроз прозор на западној страни и, сечени напола спуштеним венецијанером, тракасто падали на витку женску фигуру обучену од главе до пете у црно.

(Пауза, вентилатор се зачује са левог канала, прече на десни... ња несјане)

Вентилатор са његовог радног стола на кратко је открио њено лице које је, из неког разлога, крила иза прозрачне црне тканине која је висила са обода скупоченог шешира. Учинило му се да тајанствена жена на левом образу има некакав ожиљак...

(Пауза, вентилатор се зачује са десног канала, прече на леви... ња несјане)

Да! Дубока свежа посекотина нанета сечивом великог ножа. Можда кухињског?

(Пауза, звук сечива)

Или скалпелом неког полуделог хирурга?

(Трчање и сајанско смејање у неком уском а дугачком ходнику)

Анти-естетског... Хирурга апсурда... Медицинског фрик-а помраченог ума... Психотичног побуњеника против симетрије!

(Пауза, звук полицijske сирене "пројури" са лева на десно)

Чим се представила, његов аналитички ум је почео да склапа коцкице мозаика чија га је централна фигура посматрала са супротне стране неуредног радног стола.

ДЕВОЈКА: *(Off – њј. снимак)*

Удовица Голденблат.

БУЦА: *(Унушрашњи глас њј. снимак)*

Млада невеста средовечног индустријалца Аврама Голденблата који је пре три дана пронађен како обувен у дубоке бетонске цокуле по последњој грађевинарској моди и са повезом преко уста – ваљда да их говором не растера? – пеца рибе на дну Језера Мичиген.

(Праћакање крујне рибе на површини воде)

ДЕВОЈКА: (*Off; узрујана*)

Хтела бих да испитате околности под којима је мој супруг изгубио живот. Чула сам да сте један од најбољих у својој струци...

БУЦА: (*Снимак; љезриво – уз осмех*)

Један од најбољих у својој струци...

(*Почне да ѓужва љаир*)

Каква глупост! Какав јефтин, офуцани клише!

Мојор фрижидера се укључи; Буца баџи лоптицу изван круѓа свејлосѓи, љрошеѓли се и зевне, усѓане, дође до фрижидера, оѓивори враѓа, анализира садржај, узме округли љлех са шамѓиѓама и флацу љива. Заѓвори враѓа, враѓи се до кауча, седне, сѓусѓи љиво на сѓочић, сѓусѓи ѓелефон на љод, сѓусѓи љлех на сѓо, оѓивори фијоку, узме каѓику, заѓвори фијоку и љочне да једе шамѓиѓе.

БУЦА: (*Снимак; заједљиво*)

Пси на годишњем одмору!

(*Пауза*)

На колективном годишњем одмору! Боље би било да сам написао – на чопоративном! Или корпоративном? То је сад модерно! Ултрамодерно! Пост-афтер хипер-хајпер мега-гига тера-пета мулти-глобал турбо-мондо екстралиберално-модернистички!

(*Дужа пауза, уживо исѓуѓиѓа назалне звуке скоро ероѓичноѓ уживања док се љреждерава шамѓиѓама*)

Пси у псећем одмаралишту на псећој ривијери у шпицу сезоне псећег ленчарења!

(*Пауза*)

Преко псећег синдиката!

(*Пауза, уздахне ља насѓави да једе*)

Ма ја сам бре пас! Живим ко' пас! Црвљам се овде у 4 зида! Ни прозоре немам! А рибу да не спомњем!

(*Прене се и револѓирано баџи каѓику у оѓѓаѓке шамѓиѓа*)

Ех, да сам барем пас! Нашла би се нека кучка и за мене! Оне нису толико оптерећене физичким изгледом и друштвеним угледом... боље рећи – метросексуалном пицнутошћу и суманутим пентрањем по високим пречкама социјалног статуса. Тим тривијалним постулатима се оптерећују једино женке хомо сапиенса!

(*Клима ѓлавом*)

Ма, да! Да умем да лајем... уместо што уједам – нешто бих сигурно привео овде... – у овај брлог! Па би' лепо,

ко' сав нормалан свет, јебао... а не – писао!

(Гримаса озлојећености)

Да сам пас!

(Настави да комјулсивно једе)

Али, јеби га! Ја сам човек! Јебено компликована врста!

Поготово када је парење у питању!

(Ошвори фијоку, извади ошварач, ошвори флашу и највеће; чује се гуњање – наглашено)

Све мора да је брендирано, сондирано, медијски експонирано, маркетиншки форсирано, естетски дотеривано... кичерски набуцено!

(Пауза)

Све мора да звучи! Да бљешти! Да кошта!

(Пауза)

И да делује!

(Пауза, уздах задовољства, сјустити флашу на њод)

А кучке... мице мале једноставне... бирају цукце који ће да их кресну – по мирису! Какво савршенство некомпликовања сексуалности!

(Загледа се сањалачки у даљину)

По мирису!

(Подигне руку, њомирише се њод њазуха и згади се)

Аууууу, рођаче! Па ја ни као пас не би' имо' шансе!

(Купећи флашу са њода и њомало сћењући због савијања)

Ништа не бих креснуо! Ма... ни присмрдео им не би'!

(Пауза, усјане, узме њразну њејсију са сјола и крене на десно)

Ма! Све је то тешко срање! Та сексуалност...

(Последња реч оде у наглашено широк и дубок сјерео реверб)

Буца оде у десни off њростјор. Зачује се чедрљање судова у судојери и млаз воде из славине. После њола минуџа шумови се заврше, Буца се враџи на кревет и загледа у њисаћу машину. Затџим извади чистџ џаџир из фијоке, увуче џа у машину, окрене са ка радију, укључи џа и џочне да џражи неку сџаницу. Чује се каракџерисџично шушџање и завијање аналоџноџ џџунера. Наџђе на сџаницу која емџује музику из некоџ џознаџоџ American Film Noir-a из 50-их. (Радио настави да џовремено крчи као да исџада из фреквенције) Из фијоке извади сребрну џабакеру и зџџо, узме цџгареџу, омирише је хедонисџички, заџали, џовуче џар димова џа, држећи цџгареџу међ' зубима, џочне да куца.

БУЦА: *(Унуџраињи ѓлас џиј. снимак)*
 Ушла је у његову канцеларију нечујно, као утвара. Тако је и изгледала. Изразито мршава, бледа, у елегантном црном комплету са копреном преко лица и црним чипкастим рукавицама без прстију.
(Дубок удисај... џа издисај)
 И тај мирис... као да је справљен од крила слепог миша
(Лейџи крила)
 по коме су се помокриле три девице тачно у поноћ и тринаест минута
(Женски џинејџерски смех)
 шесте суботе шестог месеца у години културе.
(Варничење џа – џуф!)
 Непосредно окружење је додатно појачавало тај утисак. Губитак на клационици хиподрома приморао га је да продужи радно време до касно у ноћ а електрична компанија му је, због неплаћених рачуна, одсекла струју.
(Пауза, звук укључивања и искључивања неонске цеве – који настјавља надаље)
 Велика неонска реклама, која је пулсирала демонски жаркоцрвено, била је једини извор светлости.
(Ауџомобил из 50-их џрође с десна на лево)
 Као и предњи фарови аутомобила који су ту и тамо пролазили тим озлоглашеним делом града који је личио на аветињско предграђе.
(Сикџање мачке)
 Мада... судећи по моралу његових становника... више је био нека врста предворја пакла.
(Пауза, удаљени џуцњи из револвера и женски врисак)
 Будући да је био приватни детектив – а не сликар... или писац... тама му није ни најмање сметала. Напротив! Смиривала га је. У мраку је боље расуђивао.
(Пауза, крајико исџаравање)
 Сунце је данима немилосрдно пржило, тако да су људи ноћу тешко дисали. Поготово они којима би набили чарапу у уста и стрпали их у гепек.
(Тресак џоклојца ѓејџека)
 Жене су се хладиле лепезама а мушкарци криглама леденог пива.
(Точење џива у криѓлу)
 На секс нико није ни помишљао
(Женско џохожно сџењање и уздисање)
 ... осим оних којима је то било у опису радног места.

(Пауза, вентилајтор се зачује са левог канала, њређе на десни... ња несџане)

Вентилатор, који је био прикључен на акумулатор, за тренутак је подигао вео који је висио са обода њеног шешира. Међутим, реклама је баш тада била у својој опскурној фази – тако да није могао видети женино лице.

(Лавеж њса)

Улице су биле пуне. Клошари су се повукли у своје картонске апартмане испод оближњег моста и утонули у мирне снове какве сањају једино они који не поседују ништа... нити имају амбиције да своје имовинско стање промене.

(Лавеж другог њса, обарање и коџрљање округле мешалне каниџе)

Још су једино пси неуморно претурали по ђубрету трагајући за остатцима хране.

(Вентилајтор крене са десна на лево а ауџомобил са лева на десно)

Вентилатор је подигао копрену баш у тренутку када је њено испијено лице обасјала снажна светлост дугих фарова. На левом образу витке сабласне персоне угледао је грозну дерматолошку малформацију. Одвратну изралину налик на легло црвених термита.

(Пауза, сикџање оџровнице)

Касније, током истраге, сазнао је да је то екцем. Од зноја.

(Пресџане да куца и луџи се длановима њо буџинама, вентилајтор и звук неонске рекламе се “искључе”)

Е, ово се претвара у медицински извештај о стању коже њеног лица!

(Уџаси циџаретџу у џиксли, усџане и џроџеџли се)

Морам да направим паузу... да искулирам... иначе ђу начисто промашити жанр!

Саџне се, искључи радио и узме једну од џанких џласџичних куџиџа наслоњених о десни бок радиџа. Приџе ТВ-у, оџвори куџиџу из коџе извади DVD, чуџне, куџиџу сџусџи на player, DVD убаџи у њеџа, клекне исџред екрана, укључи ТВ, џреџерава свеџлосџи џа обасџа и зачуџе се дахџање и џренемаџање акџерки неког лезбо-џорниџа. Буџа изкариџира 2–3 џокреџа џаџанско-афрџичке молиџве џред ТВ-екраном, усџане, враџи се на кауч, леџне и неко време џолу-заинџересовано џраџи “деџавање”. Заџим заџи. ТВ-аџарай, џо-времено, исџада из фреквенџиџе (Накраџко се чуџе само “снеџ”).

Свејло лустера (и “нејримејна” расветла) полако се засе (До нуле). Зујање фрижидера се постојено појачава. Интензивнеји свејлосии срца-лампе се постојено смањује а рииам пулсирања се усјорава (до врло слабе свејлосии која врло сјоро пулсира). Пошјуни мрак (осим плавичасиоџ шрејерења ТВ-екрана и црвенкасиоџ пулсирања срца-лампе) шраје око пола минуја. Свејло лустера се полако појача (до појноџ интензивнеји). Зујање фрижидера се додајно интензивира, мојор забрекће, фрижидер се зашресе и искључи. Буца се пробуди. Прошејли се, усјане у сед и загледа у ТВ ја у иссаћу машину. Усјане, дође до фрижидера, ошвори враја, анализира садржај, узме кобасицу, поједе 2–3 залоџаја, подригне ја је враја назад, узме флашу пива, зашвори враја и довуче се до кауча. Ошвори пиво и поије за ледајући видео-рад порно-преџалаца. Фрижидер се укључи и почне да зуји. Буца сјусии флашу на под и почне да куца.

БУЦА: (Унујрашњи глас шј. снимак)
Објаснила му је да је то дермато-психо-соматска реакција на стрес... због смрти супруга.

ДЕВОЈКА: (Off – шј. снимак)
У средњем веку сујеверни људи називали су то Стигмата Мартир.

БУЦА: (Унујрашњи глас шј. снимак)
“Аха, вештица!” помислио је.
(Сукљање ломаче и женски ваја)
Но, муштерија је муштерија. Поготово сад... када ми љубазни кладионичари дахћу за вратом!

ДЕВОЈКА: (Off – шј. снимак)
Ако прихватате случај, да кренемо одмах? Замак мог покојног супруга је високо у Карпатима. Ићи ћемо чартер-летом.

Омањи авион хваја убрзање, одваја се од исје и полеће... (наравно, само звучно!)

БУЦА: (Унујрашњи глас шј. снимак – уз брујање мојора авиона шј. шииичну ајмосферу пуиичке кабине Лир Деш-а)
Чикаго се убрзо претворио у светлуцаву таписерију окружену непрегледним црним пространством. Светла у кабини била су пригушена као у некој капели. Седишта су била пресвучена црним сомотом. Батлер, обучен као погребник, служио је црно вино.
(Све сјорије и шришиије)
Квалитетно суво банатско вино... са обронака Карпата.

Префињеног букеа...
 (Сад већ њијаним ѓласом)
 и још префињенијег укуса.

Буца се загледа у машину, ѓлава му мало клоне али му ѓрсџи леже на ѓасџаѓури као да свира клавир. Таласи мора, леѓеѓ крила и криѓи морских ѓѓиѓа, удаљена хавајска музика... Зайѓим све ѓо надјача: дисање особе која сѓава и ѓомало хрче. Буца склони ѓрсѓе са ѓасџаѓуре и ѓочне да ѓраѓи ТВ “ѓроѓрам”. После 30 до 45 секунди: ѓласна ѓрмљавина, ѓљусак, ѓѓурбуленѓије, неѓравилан рад моѓора, лѓѓа и ѓресак сѓвари које ѓадају унуѓар кабине. Буца се ѓрѓне и насѓави да куца.

БУЦА: (Унуѓрашњи ѓлас ѓѓ. снимак – уз насѓавак ѓоменуѓе какофоније шумова)

И баш када је прелепа нага уроѓеница спуштала своје вреле усне на ѓегова маљава прса која су заплускивали топли таласи јужног мора – на главу му је пала маска за кисеоник. Авион је улетео у ваздушни ковитлац.

(Ролање и кочење ѓочкова ѓо ѓисѓи)

Били су принуђени да слете на једини аеродром неке мале, опскурне и ѓему до тада непознате земље.

(Пауза, ѓѓиѓина)

Батајница. Земља се звала Батајница.

(Зрикаѓи, моѓор ѓраѓѓора који се ѓриближава, доѓкивање земљорадника и удаљени ѓѓурбо-фолк)

Сиромашна, демократско-клептократска... и у много чему заостала... независна млада држава у којој је, крајем прошлог века, свргнут аутократски деспотизам и успостављен нови – напреднији друштвени поредак – плутократски непотизам.

Буца наѓло ѓресѓане да куца, одѓурне сѓочић ѓолу-десно и усѓане. Чеше се ѓо ѓѓмену ѓледајући одозѓо ѓисаћу машину.

БУЦА: (Уживо)

Е, ово се претворило у... у... у – не знам више шта?!

(Крене ка фриѓидеру)

У уѓбеник географије?

(Дође до фриѓидера и оѓтвори ѓа, савије се и ѓреѓѓура ѓо унуѓрашњосѓи машину левом шаком исѓред лица)

Пху! Овде се све покварило!

(Узме кобасицу и оѓуѓи је)

Све смрди!

(Баѓи је наѓраѓ и залуѓи враѓа)

Све се распада!

(Врло бесно уз џесџикулацију)

Све је отишло у три лепе! Ништа не функционише!

(ауза)

Пре свега – ја! Покушавам да напишем најобичнији петпарачки крими роман – а бауљам кроз жанрове ко’ припити средовечни спонзор кроз стриптиз барове!

(ауза)

А што би’ га – ког врага – и писао? Да наведем у CV-ју како сам аутор једанаест романа? Једанаест “бисера” андерграунд књижевности – будући да претходних десет ни један издавач није хтео да објави!

(ауза)

А што и да објави? Да бих ја имао шта да једем?

(Пауза)

Или да јебем?

(Пауза)

Да постанем богат и славан? Па да ме пичке салеђу на улици? Да им држим курсеве креативног писања уз наплату у природи? Да будем порно-пигмалион – ко’ онај Угљешин Раша... из малог града у прерији? Оне мени пичку – ја њима синтаксу!

(Пауза)

Ил’ да би’ се, са тако набуценим CV-јем, лакше запошлио у некој маркетиншкој агенцији? Као писац идиотских сценарија још идиотскије режираних спотова за идиотске производе и услуге!?

(Пауза)

Код оног Спиридона, можда? Што одгризе Перици уво без гриже савести?!

(Удаљени сџарачки смех Рахеле Ферари)

А, не! Нисам ја из те приче! Ја бих, да имам неку моћ, укинуо све те маркетиншке агенције! Забрањено бих сваки вид рекламирања и само-рекламирања!

(Пауза)

И увео – рекламације!

(Сџидљиво нећодовање неколицине људи)

Не купујте ово – зато што је то једно обично говно у шареном целофану! Не купујте оно – зато што је то го курац у ружичастом куртону!

(Звиждање и бурно нећодовање велике масе људи; Буца љоказује у разним смеровима – као да држи миџинџ)

Овај производ не би смео да кошта ни десети део тражене цене! Овај овде треба да се поправи! Онај тамо да се укине! Тај ту треба да се промени!

(Пауза; замисли се... шумови утихну)

Ма – све треба да се промени!

(Пауза, егзалтирано)

Све је отишло дођавола! Госпођа Похлепа је преузела кормило овог огромног сплава који плови прамцем ка муљу!

(Пауза, оивори фрижидер ња ља заивори)

Па чак и да се неко од њих... тих издавача... зезене и објави било шта од тих мојих

(Театрално жестикулира)

“откуцотина” – нико то не би читао! Ко још данас, у 21-ом веку, чита књиге? Ко, питам вас? Само неки паћеници! Лузери!

(Пауза)

А ко их пише? Још већи пацијенти!

(Пауза)

Ево! Сетите се! Ко је у одељењу имао највише успеха код девојчица? Само они који ништа нису читали!

(Пауза)

А они што су писали поезију? Ти су пичку могли да виде само на дуплерици Playboу-а! Знам то... јер сам и сам писао поезију! Будала! Залуђеник! Поезијопата!

(Пауза)

Тек то нико није хтео да објави!

(Пауза)

После сам се опаметио и вратио прози... на препоруку тих истих издавача... који су бежали од поезије као да је радиоактивна! Мада... све је то њима исто! Не издавачима... њих човек још и да разуме... морају мученици да цимају полуписмене купце за рукав... него... – девојчицама!... девојкама!... женама!!! За њих је то тешка апстракција!

(Пауза)

Поезија... проза... сценарији... графити... стрипови... белетристика... позоришне драме... укрштене речи... афоризми...

(Пауза)

Ти си за њих полу-аутистична особа! Замлата која нешто тамо пише... уместо да јури за новцем и материјалним добрима – како би оне могле да јуре за тобом! Осим, наравно, ако си познат... тј. признат! Онда ти се полу-аутистичност аутоматски брише из дијагнозе!

(Пауза)

А док си анониман... за њих си, биолошки гледано,

неупотребљив! Ван ланца исхране!

(Објасни, смирено)

Ако секс поистоветимо са храном – што многи од нас чине.

(Пауза, погледа ситомачину и лујне је дланом њар њуја)

Јеби га... некада давно, у праисторији, док су тољаге биле једнако ефикасне као данас џипови и лаки кеш, до хране је било тешко доћи! А секса је било на сваком кораку! Требало је само да направиш квалитетну тољагу и чвркнеш прву која наиђе! У то време промискулитетну жену било је лако препознати!

(Ујери њрсиом негде у њублику)

Она... са највише чворуга на глави!

(Пауза)

А онда се све окренуло наглавачке! Сад хране има у изобиљу! Индустијски се штанцује! На сваком ћошку супермаркети, мегамаркети, хипермаркети, дисконти, драгстори, пекаре, тезге, печењаре, киосци... а секса ни од корова! Тољаге се сматрају увредљивим и анахроним! Потпуно су демоде! Чак и оне лакиране, лепо дизајниране бејзбол палице! Ван закона су!

(Пауза)

И нормално је да дође до инверзије! Једеш... уместо да јебеш! Узимаш оно до чега можеш лако, легално и јефтино да дођеш!

(Пауза, одманхе руком)

А оно друго заборавиш!

(Приђе ТВ-у и њраји “дешавање”)

Стално ми говоре: “Почни нешто да радиш! Ићи ће ти стаж!” Стаж за шта? За неку мизерију од пензије? Да не могу од ње ни лекове да купим? Ни штранглу да се обесим!?

(Пауза)

“Имаћеш и нека стална примања – па ћеш моћи да излазиш!” И шта с тим? Да неће нека мрак-риба на неком од тих “фенси места за изласке” да се прими на мене оваквог? Да откине на неугледног дебелог анонимуса који диринчи у некој фабрици, болници или школи... за 200 – 300 еура!

(Луји се њо челу)

Месечно! Двеста еура – месечно! Па фрајери то потроше за једно вече! Само на флуиде... – на парфем, бензин и пиће!

(Пауза)

А где су чврсте ствари? Где је метросексуална фенси одећа? Где су поклончићи? Романтично крстарење јактом која троши 600 литара нафте на сат!?

(Пауза)

Будимо реални! Може ли се то са буџетом од 8 еура дневно?

(Пауза)

Уосталом, шта бих ја могао да радим? Знам само да пишем! Једино то заиста осећам целим својим бићем! Што би рекли: “животни позив!” – ма колико то анахроно... претенциозно... бесмислено... или патетично звучало!

(Пауза)

Сад... што сам једини који то тако види и осећа – то је већ друга прича!

(Одмахне руком)

Једна у низу...

(Пауза, удаљи се од ТВ-а, дође до фрижидера, оћвори га и ужасне се)

Нема више шампита!

(Укочи се)

Ако ми укину социјалну помоћ, као што намеравају... - нећу више моћи да купујем шампите!

(Хваћна се за главу, мења инјонацију у благо-психичну)

А ја се, кад нема шампита, тресем!

(Почне да се суйишно тресе)

А кад се тресем – не могу да куцам! Што ће рећи – не могу да пишем! А онда

(Нагло пресјане да се тресе)

– ништа више неће имати смисла!

(Залући враћа уз пресак и загледа се у писаћу машину)

Једино док пишем... имам привид каквог-таквог живота!

(Пауза, загледа се у фрижидер)

Живим кроз своје ликове...

(Дође до раме и седне на ивицу просценијума, снужден је)

Нећу имати ни за папир...

(Пауза, изгубљено гледа по публици и чешка се по глави)

А писао сам свашта! Сценарије за филмове, рецимо! Наравно – неснимљене! Нереализоване... – као што сам и ја! Слао их на све живе конкурсе тих “секретаријата” односно “комитета” све док нисам схватио да они раде

по принципу “није важно какав је сценарио – већ ко га је послао!” Можеш у коверат да убациш јучерашње новине... ако си члан њихове секте и неко на тај коверат лупи печат са назнаком “финансирати!” – јучерашње новине ће бити снимљене а да их нико од тих “стручњака” који би требало да их пажљиво прочита – није ни овлаш прелистао!

(Пауза)

Па, рекли смо већ да људи не читају књиге? Зашто би сценарији били изузетак? И... зашто би чланови тих “комисија” поштено радили свој посао – кад нико у овој земљи не прати тај архаични тренд!

(Усџане, ошвори фрижидер ња за зашвори и налакџи се на њеџа)

Гледаоци ће, после, у биоскопу, послушно гледати јучерашње новине а на фестивалима ће им, исти ти људи задужени за лупање печата, додељивати признања и делити награде. Публика ће, наравно, тапшати и хвалити високе уметничке домете јучерашњих новина... и тако у недоглед! То се зове – кинематографија!

(Пауза, џриђе сџочџу и баџи џоџлед на џисаџу машину чешуџи се џо џемену)

Једно време сам се носио мишљу да напишем драмски текст. Ишао по позориштима... гледао представе на малим и великим сценама... пратио фестивале... анализирао репертоарску политику... читао имена на плакатима...

(Промена инџонаџије у “консџираџивну”)

врло репетативно штиво... као неки поп-рефренџи од 3 – 4 ноте...

(Повраџак на џреџходну инџонаџију)

сабирао... одузимао... и дошао до закључка да је ту идентична ситуација као у кинематографији. Један комитет о свему одлучује!

(Пауза)

И чему онда писати? Има ли тај труд још увек неког смисла?

(Пауза)

Кад ни публика више не прави разлику између аутентичног драмског текста и јучерашњих новина са ознаком “реализовати – члан секте”!

(Пауза, замисли се)

Ако би неко узео снајпер... и окупио екипу какву је својевремено имао Eliot Ness... да ли би се ишта про-

менило? Можда и би? Ал' треба наћи доброг снајперисту? Или снајперисткињу – што да не? Има и жена које пишу сценарије и драмске текстове...

(Пауза)

Можда је то будућност овдашњег театра? Катарзично-терористички пжрформжнси који са кровова високих зграда комуницирају са случајним пролазницима – главешинама секте? Нешто слично оном концерту Битлса у филму “Let It Be”!

(Имиџира Ленонов глас)

I hope we passed the audition?

(Пауза, крене ка кревету)

Да! Једино после тако организоване аудиције могао би се очекивати некакав репертоарски помак! Барем на кратко...

(Седне на кревет и замисли се... ња самосажаљиво уздахне)

Штета што нећу бити присутан.

(Отвори фијоку, извади револвер, чейкицу и куџију са мецима)

Ал' сигуран сам да ће то бити право освежење у односу на ове бајате новине које харају позоришним сценама данашњице... ти снајпер-п'рформ'нси за препород аутентичног театра сутрашњице...

(Савије цев и почне да је чисти)

Завршиће они то и без мене. Само би' им сметао... Овако тром и дебео! Нисам ја тип револуционара! Немам ја ту грађу! Ни те године! То је за витке млађе особе! У доброј кондицији! За друштвено ангажоване људе!

(Продува цев, врати чейкицу у фијоку и почне њолако, један за другим, да убацује мейке у буренце)

Ја сам особењак! Не уем да учествујем у тим колективним акцијама! А то су, по правилу, масовна окупљања. Скупи се ту и пар милиона људи!

(Пауза)

Од репресије до депресије – од депресије до агресије!

(Пауза)

А ја... – ја сам заглавио у фази депресије! Сувише сам лењ да бих догурао до фазе агресије!

(Пауза, уздахне, лампа-срце усјори и смањи инџензишеш, Буца погледа ка њој)

И, брате, уморан сам! Сво то писање... па ти квази-конкурси... те лажне наде... та ишчекивања... фрустра-

ције... разочарења... Умори то човека! И физички и психички!

(Пауза, озари се)

Ја ћу те пентхаус-журке гледати одозго, из “ви ај пи” ложе! Ако не буде облака да ми заклоне видик...

(Пауза)

Уосталом, и ово што сад планирам да урадим
(Заврши њуњење револвера и нагло исцриви цев)
са овом...

(Благо млаћара)

реквизитом... – такође је нека врста п’рформ’нса! Француски надреалисти су то назвали “врхунски надреални чин”!

(Стисни револвер у крило и замисли се)

Ко зна... можда ћу тамо

(Покаже левим кажипрсиом на горе)

бити успешнији? Можда су они већ увелико објавили моја сабрана дела? У неком луксузном тврдом повезу! И нестрпљиво чекају да им напишем посвете и поделим аутограме?

(Ошвори фијоку, мало прейура ња извади повећу дебелу црно – црвену хемијску оловку чија горња, провидна, половина прейераво свейли “бајковийом” црвеном свейлошћу, тријумфално је погледа, њар њуца је укључи-искључи, ња је задене за оковрајник њојкошуље)

Шта ако сам тамо мега-звезда? Ако тамо књижевници имају статус Rock Star-ова? Јел’ треба да пустим те девојчице које хистерично вриште... и каче постере са мојим подбулим ликом по својим тинејџерским собама... да тугују што не могу да одсеку прамен моје масне косе? Или да пипну моје сало?

(Пауза)

Рецимо да је тамо хит бити дебео? Мршави фрајери се труде из петних жила да се угоје – не би ли их жене приметиле! Ко’ што се овде гојазни сатиру нездравим дијетатама!? Гутају таблете! Иду на липосукцију!

(Пауза)

Можда је тамо све другачије?

(Сањалачки се замисли)

Замисли... ако на тим горњим спратовима људи још увек живе у слози и љубави... и...

(Јачом, њсихойичнијом експресијом)

још увек читају поезију... ?!

Почне њиха и суйишлна срцеџарајућа музика. Буца, са лудачко-сањалачким изразом, ђолако усмерава врх цеви ка свом лицу. Сасџен... музика се ђојачава и динамички и ритмички...

Зазвони телефон. Још једном. Па још једном. Буца ђогледа ка аџарџу. Телефон звони још два џуџа. Буца се саџне и, левом руком, ђодиџне аџарџ на сџочић. Телефон звони још џри џуџа док Буца филозофски зури у њеџа. Током девеџоџ звоњења, Буца наџло ђодиџне слушалицу. Музика се наџло џрекине.

БУЦА: (Мрџвачки хладно)
Сигуран сам да сте погрешили број...

ДЕВОЈКА: (Off, кроз слушалицу, сладак сензуални џлас)
Не. Нисам
(Пауза)
Ви сте Буца... јел' тако?

БУЦА: (Неџоверљиво)
Да... Јесам...

ДЕВОЈКА: (Одушевљено)
Ах! Дивно! Најзад могу да чујем и ваш глас! Да чујем
ваше речи и реченичне склопове уживо!

БУЦА: (Збуњен и заџечен)
Уживо?

ДЕВОЈКА: Па, да! А не само на папиру... као нека мртва слова...

БУЦА: А ви сте?

ДЕВОЈКА: Удовица Голденблат.

БУЦА: (Забезекнуџ)
Како?!

ДЕВОЈКА: (Уз дечиџи смех)
Ма, шалим се!

БУЦА: (Озбџљно и џуџиџиџо)
Па добро – ко сте? Како се зовете?

ДЕВОЈКА: (Дечиџе-невино)
А зар су битна имена? Па и ви пишете под псеудонимом!
Ни Буца вам није крштено име већ надимак; мада су вас
сви искључиво тако ословљавали...
(Заводнички)
осим оне младе професорке књижевности која вас је
звала Буцкоњски.

- БУЦА: *(Обрадује се)*
 Госпођица Калиопа?
(Пауза, сањарска експресија)
 Дивна особа! Једино њој се допадало то што радим. Чак ми се чинило да јој се и ја помало допадам... мада... нисам имао храбрости да то проверим!
(Пауза, замисли се)
 А можда је требало? Ђаво би га знао?! Можда би дан-данас били заједно? Без обзира на ту занемарљиву разлику у годинама... и не баш занемарљиву разлику у килажи!
(Пауза)
 Нисам је видео... не памтим! Мора да је и сад лепа! Требало би да је потражим!
(Пауза, замисли се)
 Ко зна где је она сад?
- ДЕВОЈКА: Знам ја! У једној лепој бело-плавој керамичкој урни.
- БУЦА: *(Пресече се)*
 Мртва?!
- ДЕВОЈКА: *(Хладно и уједначеним темпом, њосио "роботски")*
 Већ 15 година 6 месеци 12 дана 7 часова 19 минута 25 секунди 8 десетинки –
- БУЦА: *(Прекине је)*
 Ко сте ви? Њен дух?
- ДЕВОЈКА: *(Дечије-невино)*
 Ма не...
(Пауза)
 Ја сам ваша велика обожаватељка!
- БУЦА: *(Љубиито и помало саркастично)*
 Велика обожаватељка!? Па ја немам ни оне ситне... мајушне... компримоване... – у МР-3 формату!
(Пауза, револтирано)
 Немам ни "О" од обожаватељки!
(Пауза)
 Одакле вам мој број?
- ДЕВОЈКА: *(Смирено и самоуверено)*
 Да! И мислила сам да ће вас мој позив изненадити! А можда сам вас у нечему и прекинула?
- БУЦА: *(Љубиито)*
 Јесте! Прекинули сте ме!

ДЕВОЈКА: *(Одушевљено)*

Ах! Знала сам! Ви сте тако вредни... тако талентовани... пуни свежих идеја... увек нешто пишете!

(Пауза)

То је дивно! То је тако прегалачки! Ви не пристајете на ту вештачку поделу на радне и нерадне дане! За вас је и Недеља – Понедељак! А Субота – Петак!

(Пауза)

Не признајете чак ни природне поделе као што су Лето и Зима... ноћ и дан! Ви пишете у било које доба! Због тога немате ни прозоре – да вас банална малограђанска дневна светлост и кичерски заласци сунца на хоризонту не би одвукли у жанр мелодраме... која је увек огавно лажна и патетична!

(Презриво)

По мени... – она и није жанр!

(Најљено)

А то што ви радите... – то је тако мужевно! Писати у мемљивој мрачној собици без иједног јединог сунчевог зрака у којој несносно зуји фрижидер... крчи полу-исправан радио из четрдесетих... и шушти лош телевизор из осамдесетих!

(Филозофски)

Уопште... писати! Имати мисли... па их још и записивати! Ех, када би било више таквих мушкараца... који мисле... и који пишу! Који имају јаку Аниму... и не либе се да је употребе! Сензибилни мушкарац – са чврстим ставом! Са визијом!

(Пауза)

Сан снова!

(Пауза)

Ја се вама и вашем писању заиста дивим! Одувек! Дубоко! Искрено!

(Пауза)

Најискреније!

БУЦА: *(Поколебан, њримио се)*

Стварно?

(Прибере се)

Али... због чега то нико не жели да објави? Мора да то...

ДЕВОЈКА: ... ништа не ваља?

БУЦА: *(Равнодушно)*

Тако некако...

ДЕВОЈКА: Ето! Знала сам! Ви у све сумњате! То је нормално... писац сте! Прави писац у све сумња! У апсолутно све! Осим у једно...

БУЦА: А то је... ?

ДЕВОЈКА: У самог себе!

БУЦА: Али ја...

ДЕВОЈКА: Знам! Ви не сумњате у себе! Ви сте прави писац!
(Пауза)
Али вас копка то што сви остали сумњају у вас!

БУЦА: (Равнодушно)
Па... више не...

ДЕВОЈКА: Будите искрени!

БУЦА: Добро! Имао сам обичај да се запитам... има ли све ово неког смисла? Кад никога – осим мене – не занима?

ДЕВОЈКА: Има! Итекако има смисла! Не треба бити малодушан! То... што данас и овде људи не умеју да препознају квалитет... – не значи да треба себи да одсечете уво!
(Пауза)
Ви сте даровит писац! Аутентичан! Никога не копирајте! Прави сте Аутор! Са великим А!
(Самоуверено)
Ево – ја вам кажем!

БУЦА: (Уморно)
Хвала на комплименту... и на лепим речима подршке...
(Сумњичаво)
Али... ко сте ви?

ДЕВОЈКА: Па, рекла сам вам! Ваш најискренији обожавалац!

БУЦА: (Цинично)
И... са којим сте то... од мојих силних радова... имали прилике да се мало ближе упознате?

ДЕВОЈКА: Са свиме што сте икада написали!

БУЦА: Ех, сад...

ДЕВОЈКА: (Лаконски)
Ма да! Ви сте природно-рођени књижевник! Још у сиротишту сте по сивом трпезаријском зиду црвеном воштаном бојом жврљали немуште графите... – иако нисте знали баш сва слова азбуке.
(Пауза)
И мешали сте ћирилицу и латиницу!

БУЦА: *(Себи у браду)*
Ко' што сад мешам црно и бело... па после повраћам...

ДЕВОЈКА: Затим сте, у трећем основне, састављали укрштене речи за угледан школски часопис. У шестом сте били не само главни уредник и једини колумниста уникатног хумористичког фанзина "Не узбуђујте се!" већ сте га својеручно сецкали... лепили... и хефтали! У другом гимназије увелико сте писали кратке приче. Наравно, под лажним именом. Одувек сте били стидљиви. А, верујте, није било разлога! Биле су то сјајне приче!

(Пауза, са друге стране слушалице, као да је укључила транзиситор, зачује се Ray Cooder, лампа-срце мало ђојача интјензијетјей свейлостји и шјемјо јулсирања а фрижидер се искључи)

Сећам се оне... приче из два дела... у којој је ОН седео на поду и посматрао анђеоски лик Настасје Кински на екрану свог јефтиног портабл телевизора... у ствари – гледао је негде далеко... негде кроз екран... док му је на лицу треперила шарена светлост кадрова чији је сваки фотограм знао напамет.

(Пауза, зачује се Насјасјин ѓлас, накрајико)

Увек је изнова враћао сцену у пип-шоу кабини са лажним огледалом... ону у којој ОН њу може да види – а ОНА њега не... и слушајући њен умилни глас – као неку хипнотичку мантру... тонуо у неку дубину... неки мрак... у коме је једину светлост представљао тај мајушни простор који је заузимало њено лице, а све око њега била је тама – све око њега био је ОН!

(Пауза, музика се заврши)

Сјајно... Искрено... Доживљено... Ту нема патетике! Ни најмање!

(Пауза)

Чак ни када сте написали да би прича могла да има и више од два дела... али – нема потребе! Даље набрајање таквих призора и њима припадајућих душевних стања само би се стопило у једно опште мучно осећање које би личило на равну црту какву мртво срце исписује по екрану ЕКГ апарата!

Срце још мало "ђојача"...

БУЦА: *(Занесењачки)*
И све теже би било извршити успешну реанимацију... удахнути живот том мртвом ткиву... променити тој причи смрт!

ДЕВОЈКА: *(Уздахне)*

Ах, како је то дирљиво!

(Пауза, фрижидер се укључи)

Па онда она у којој је фрижидер зујао као рој нервозних пчела док је главни лик тупо зурио у гомилу хране и пића... да би га, затим, затворио – не узевши ништа! То је врхунац резигнације!

(Пауза)

Онда би легао на под и посматрао покретне сенке које су ветар, крошње дрвећа и уличне светилке цртали по његовом плафону... као по биоскопском платну...

БУЦА: ... док му је одећа смрдела на дувански дим, кожа на зној, а душа на бледуњаву девојку из предграђа.

ДЕВОЈКА: *(Најљено)*

Да, да!

(Пауза)

Па је, размишљајући о њеним безосећајним поступцима, почео да дрхти! Увек је дрхтао када би предосетио да ће бити емоционално повређен...

БУЦА: Осетио је како му се хладноћа прикрада, како га узима у своје наручје, како шета његовим венама...

ДЕВОЈКА: *(Најљено)*

А онда сте, негде пред крај гимназије, почели да се бавите мени омиљеним књижевним родом – поезијом!

БУЦА: *(Одушевљен... али и фрајиран)*

Поезија вам је омиљени род?

ДЕВОЈКА: Најрођенији!

(Пауза)

Што вас то толико чуди?

БУЦА: *(Збуњен и зашечен)*

Па... мислим... женско сте... судећи по гласу! А жене данас беже од поезије... и од песника... као ђаво од крста! Само их банкарџи занимају!

(Гестџулира њишиљем)

И ови из комитета!

(Забрине се)

Ви сте жена, зар не?

ДЕВОЈКА: Женског сам рода... да... али нисам обична свакодневна жена. Мене људи не срећу баш на сваком кораку. И добро је што је тако! Смучила би' им се!

(Пауза)

Многи чак и беже од мене... Ето! Ту смо слични!

(Пауза)

Имала сам прилике да сретнем пуно банкара. Није да нисам. И... увек сам према њима била хладна! Потпуно равнодушна!

(Пауза)

Нисам ја безосећајна... – далеко од тога! Само... банкари ме ни најмање не фасцинирају! Уобразио су да поседују некакву моћ... и да то жене магнетски привлачи! Можда глупе жене? Мене – не! То што називају “моћ” обичан је балон испуњен устајалим ваздухом! Довољна је игла... или врх цигарете... и – пуф!

(Пауза)

Они чак не знају ни како би требало да се према мени опходе! Бахати су! Примитивни! Мисле да имају све! А имају само новац – и ништа више. Немају душу. Немају шарма. Немају достојанство. Они преда мном клече... дрхте... преклињу... плачу као деца!

(Пауза)

Мени је то одвратно! Иритира ме!

(Презриво)

Тај недостатак стила... Тај кукавичлук! То нимало није мужевно!

(Пауза)

Песници... они прави... као Морисон... Бодлер... Алан По... – потпуно су другачији! Они ми се радују! Никада не беже од мене! Напротив!

(Пауза. Зџађена)

Банкари! Пих! Више волим да у свом наручју милујем неког осредњег... па чак и крајње неталентованог песника – него било ког банкарског мешетара! Они су досадни... предвидљиви... прозаични... стално се прерачунавају!

(Пауза)

Ја сам префињена! Ја волим узвишене ствари! Узвишене појаве! Узвишене људе!

(Пауза)

А песници то јесу...

БУЦА: *(Обрадује се као деџе)*

Значи... ви сте... читали моје песме?

ДЕВОЈКА: Читала? Па ја их све знам напамет!

БУЦА: Е, то вам већ не верујем! Па ни ја их не знам баш све напамет! Има их поприлично...

ДЕВОЈКА: Која вам прва пада на памет?

БУЦА: Удахни...

ДЕВОЈКА: Једнога дана / кад будеш само моја / окренућеш се иза себе / и рећи: “ЧЕМУ ТОЛИКИ ПУТ” / удахнућеш маглу / прошлост / и руже после кише / и плакаћеш дуго / јецаћеш целе ноћи / понављајући моје ИМЕ / чиниће ти се... тако чудно / тако страно / као никада раније / имаће звук / облик / и мирис / сасвим НЕПОЗНАТ теби / ... УДАХНИ ... / упловићу у твоја плућа / скупићу се као фетус / и скоро ћеш се угушити / не желећи да ме избациш одатле / али мораћеш ДУШО / и болеће те страшно / изаћи ћу крвав из тебе / и рећи: “ЧЕМУ ТОЛИКИ ПУТ”.

Док девојка надахнуто реципиује, џулсирање “срца” досијижје максимум а Буца (негде љри средини) љочне да љлаче...

ДЕВОЈКА: *(Саосећајно)*
Ви плачете?

БУЦА: *(Кроз љлач)*
Да... малчице...
(Пулсирање “срца” се смирује)

ДЕВОЈКА: *(Саосећајно)*
Али зашто? Нема разлога?

БУЦА: *(Одлучно, кроз љлач)*
Има!
(Пауза)

Још никада нико... поготово не неко женског рода... није са толико разумевања... и толико осећајности... приступио мојим стиховима! Нико се није толико унео... у моју поезију... у моју душу... чак ни професорка Калиопа!

(Пауза, обршије сузе шаком у којој држи револвер)
А она је томе била најближа!
(Пауза, уздах)

Ту песму сам написао давно... пре више од петнаест година... можда баш у тренутку у коме се она опраштала од овог света. Не... нисам то могао да знам... тада сам већ увељико дипломирао... а нисам имао петљу да јој предложим да се виђамо ван предавања... да јој читам своје

литерарне радове.

(Пауза)

Али сам, изгледа, осетио да се нешто са њом дешава.

(Уздахне)

Песму сам, подвесно, посветио њој. Надао сам се да ће... једнога дана... наићи нека девојка налик њој...

(Пауза)

Тако лепа... Нежна... Суптилна... И сензибилна...

(Пауза)

Нека којој неће бити битно то што сам дебео... неуспешан... непознат... и сиромашан... – већ нешто друго... нешто неопипљиво... и неизрециво!

(Уздахне)

Нека имагинарна... непостојећа... из неког другог света... из прохујалих времена... којој ћу се допасти овакав какав јесам... а не онакав каквим би она желела да ме види

(Ојей̄ӣ обрише сузе)

И онда... док сам слушао те своје давно написане... скоро заборављене стихове... кроз ову слушалицу... као кроз стетоскоп... помислио сам...

Драмска пауза. Срце ојей̄ӣ пулсира све брже и јаче... фрижидер зуји све нападније... а на ТВ-у "дивља" снеж...

ДЕВОЈКА: *(Заинтересовано)*

Помислили сте...?

БУЦА: Ма! Није важно...

(Звучно-свејлосни ефекти се њрмуре)

ДЕВОЈКА: *(Неспрљиво)*

Ма, важно је!

БУЦА: *(Помирљиво, чак катарзично)*

Није... То је само још једна у низу глупости... које ми с времена на време падну на памет!

(Пауза)

ДЕВОЈКА: *(Неспрљиво)*

Ма, реците, човече! Занима ме!

БУЦА: *(Флејмајично)*

Ал' да се не смејете!

- ДЕВОЈКА: *(Уверљиво)*
Наравно да нећу! Ја се ретко кад смејем!
(Пауза)
Хајде, реците!
- БУЦА: Па, ето... помислио сам да сте ви... та девојка... та – коју чекам годинама! У ствари... од када знам за себе!
(Пауза)
Видите да је глупост?
- ДЕВОЈКА: *(Сензуално)*
Није...
- БУЦА: *(Изненађен)*
Није?
- ДЕВОЈКА: *(Сензуално ња још и одушевљено)*
То је нешто најлепше што сам у последње време чула!
- БУЦА: *(Изненађен)*
Стварно?
- ДЕВОЈКА: Па – шта мислиш?
(Пауза, исправка)
Уствари... – шта осећаш?
- БУЦА: *(Као ошћен)*
Не знам... За мене је све ово потпуно ново. Неочекивано! Као да сам бачен на другу планету!
(Пауза)
Давно сам престао да се надам... и да осећам...
(Пауза)
Ти си значи...
- ДЕВОЈКА: Твоја девојка.
- БУЦА: *(Заљедан негде далеко)*
Моја девојка... Како чудно звучи кад изговорим...
- ДЕВОЈКА: Па ти немој да изговараш! Само се... једноставно пропусти... навикни се на то! Јер... од сада – па убудуће – ја сам само твоја и ти си само мој!
- БУЦА: *(Обрадује се)*
Значи – моногамија! Немам ништа против! То је дво-струко више од онога на шта сам навикао!
(Звуци са ТВ-а се нагло њојачају, Буца се њрѓне, њогледа у њом њравцу, исправи цев њишиоља ња се уозбили њледајући у њен врх)
Сачекај! Морам нешто да завршим!

ДЕВОЈКА: Хајде... Уради то!

Буца сјустии слушалицу на сјочић, усјане, дође до тјелевизора и ѿуца у екран. Екран експлодира, кућииије се задими а ѿорнић и “снеџ” одсвирају своје. Буца се шрѓне као да се ујлаши разбијеноџ екрана. Фрижидар се зашресе и искључи. “Срце” свейли јаким интјензијейиом али не ѿако брзо. Буца се враићи на кауч, осврнувши се ѿр ѿуца за собом као да џа неко ѿраићи. Сјустии ишииољ ѿоред тјелефона и узме слушалицу. Делује ујлашено. Помало дрхтии...

БУЦА: Знам ко си...

ДЕВОЈКА: *(Изненађено)*
Знаш?

БУЦА: Да.
(Пауза)
Ти си Анђео!
(Пауза, разнежено)
Само анђели стижу у последњи час...

ДЕВОЈКА: *(Дечије-невино)*
Стварно? И нико осим њих?

Фрижидер се укључи и ѿочне суйишлно ѿа све јаче да зуји. ТВ ајараић ѿочне да варничи. Радио се укључи и зачује се музика из некоџ америчкоџ “љубића” из ѿедесейих (уз, наравно, ѿвремено крчање). Буца се шрѓне. Све јаче дрхтии. “Срце” убрзава...

ДЕВОЈКА: *(Забринуѿо)*
Дрхтиш?

БУЦА: *(Као да се смрзава)*
Аха...

ДЕВОЈКА: *(Зачуђено)*
Зашто? Па није тако хладно...

Крене ѿогор музика (у исјиом ѿоналијейиу као и “љубић” – али са ѿозадинских сјерео звучника) исјрва скоро нечујно, ѿа ѿроџресивно све џласније...

БУЦА: Увек дрхтим када ме обузме исконски страх...

ДЕВОЈКА: Али зашто? Нема разлога?

БУЦА: *(Одлучно)*
Има!
(Пауза)
Хвата ме паника... Плашим се да ћу те изгубити!

ДЕВОЈКА: *(Ойушијено)*

Ма – нема разлога...

БУЦА: *(Све уйлашеније)*

Има! *(Пауза, њар њуџа се осврне ња “констирајџивно”
заклони слушалицу дланом)*

Знаш шта се малопре десило?

ДЕВОЈКА: Кад – малопре?

БУЦА: Па малопре! Када сам упуцао телевизор!

ДЕВОЈКА: *(Ойушијено)*

Шта се то тако страшно десило?

БУЦА: *(Погледа ка ТВ-у који све време варничџ)*

Из оне цеви... катодне... изашао је дух... тринитронски...
и погледао ме право у очи!

(Пауза, сџусџи длан љреко очију)

И тада сам, у делићу секунде, смислио нову песму! Само
ми је севнула пред очима... – као блесак! Никада нисам
тако натприродно брзо написао ни једну једину реч... – а
камоли песму! Има чак и наслов! Зове се “природно
стање”!

(Пауза, склони длан)

Хоћеш ли... да је чујеш?

ДЕВОЈКА: *(Обрадује се)*

Наравно! Знаш да обожавам твоју поезију!

БУЦА: *(Пауза, удаљено хучање зимског вејџра)*

Шта ће се десити? / Ако твоје речи оду од мене? / И
останем сам... у мртвој соби?

(Пауза)

Ко ће ме дозвати / кроз заглушујући молски блуз / који
ће одјекивати у мом шупљем срцу? / Ко ће обратити
пажњу / на неугледну сиву силуету / која ће тумарати / у
полумраку анонимности?

(Пауза)

Ко ће пожелети / да буде сапутник / поети... – у 21-ом
веку?! /

(Пауза)

/ Где ћу се напајати / нектаром чедности? / У свету / у
коме су / све праве вредности / спаљене на ломачи? /

(Пауза)

/ Да ли ћу имати снаге? / Да са једнаким полетом
заплывим кроз облаке? / Или ћу потонути... / у живо

блато непризнавања... / нераздевања... / и непоимања! /
...свега што носи мој потпис? /

(Пауза)

/ Да ли ћу имати среће? / Да сретнем неког? / Ко ће
имати твој слух... / ...и твоју перцепцију? / Или ћу бити
само тужни клоун у шареном костиму? / Са разливеном
шминком на бледом лицу? / И црно-белим доживљајем
циркаса који ме окружује? /

(Пауза)

/ Каквим ћу очима гледати дан? / Каквим ћу ушима
слушати ноћ? / Са киме ћу делити постељу? / Где ћу
осванути? / Ако се слике које трепере... претворе у пау-
чинасте нити које лелујају?

*Музика, ТВ, радио и фрижидер се истовремено искључе. Пар секун-
ди појављују се ишине... ја сајански смех са оне стране слушалице
(који истовремено “мушира”).*

ДЕВОЈКА: *(Приводи крају смејање али још помало “мушира”)*

А, јој! Црћи ћу! Добићу упалу трбушњака! И међу-
ребарних! Па ти си потпуно блесав!

Буца нагло прескоче да држи. Узбуђени се. Укочи се.

БУЦА: *(Укочено-увређено, скућених усана)*

Зашто?

ДЕВОЈКА: *(Не мушира – али је извршила кореницу глумачку
трансформацију; више није иста особа)*

Зато што си ми поверовао!

(Пауза)

Ви писци сте баш наивни! Најгора врста залуђеника!
Гори сте и од микробиолога! Пишете те романтичне
бајке... такозване мелодраме... и љубавну поезију... па,
временом, почнете и сами да верујете у те глупости!

(Пауза)

Е, свашта! Па откуда си могао и да помислиш да ће неко
попут мене... неко пред ким клече најмоћнији људи овог
света... а и шире... да се прими на неког попут тебе...
неког ко је пичку видео само на дуплерици Playboy-a!

(Пауза)

И на екрану тог несрећног телевизора из раних осам-
десетих!

(Пауза)

Да имаш барем један једини прозор видео би колико
згодних момака пролази кроз град... и колико се лепих...
негованих... и у фотошопу дотераних мушких лица сме-

ши са билборда и насловних страна модних, женских и трачерских часописа!

(Пауза)

Видео би Стефана Капичића!

(Пауза, забезекне се)

Не знаш ко је то? Па наравно... ти патиш од неизлечивог облика аутизма! Ти си књижевник!

(Пауза)

Рећи ћу ти! То је неко на кога ти нимало не личиш! Нити ћеш икада личити!

(Пауза, још мало муџирајућеџ саиџанскоџ смеха који се иреџоџи у:)

Твоја девојка! Негде постоји твоја девојка? Успавана Лепотица? Коју само треба да потапшеш по леђима да се добро накашље... и исповрати тај залогај отровне јабуке који се заглавио у душнику! Да јој омогућиш да пуним плућима удахне маглу, прошлост и руже после кише... па да ти се обеси око врата?! Да срећно живите до краја живота! Да гајите децу у врту пуном шарених лептира!

(Пауза, иџише)

На чему си ти? На теле-новелама?! Или си, жанровски, скренуо у Сајнс Фикшн?!

(Пауза)

Па, ко ће тебе да погледа!? Ко ће у тебе да се заљуби? Да каже: “Са овим дебелим на том смрдљивом знојавом каучу – планирам да остарим! То је човек мог живота! Мушкарац из мојих снова!”

(Пауза, ѓласније)

Имаш ли ти, песнице, у тој соби огледало? Да ли се икада запиташ: “Како функционише неуролошка веза између женског чула вида и женског мозга?”

(Пауза)

Када би Чбла изгледао као ти... а ти певао као он... ко би пунио Маракану?

(Пауза)

Ти си, бре, непознат! А кад си непознат... то је као да не постојиш!

(Пауза, ТВ јаче заварнички – као да се буну)

Да имаш антену – уместо тог јефтиног ДВД плејера – могао би да пратиш ТВ програм! Ваљда би тада схватио у каквом свету живиш?!

(Пауза, виче)

Хало! Ово је 21-и век! Нема више романтике! Нема

места за плачипичке и лузере! Само за људе од акције...
*(Веома бучно, љомила кованица се “сџушџи” у кадицу
 jack-pot айараџа; Буца се џрџне)*

... и за оне са акцијама... и дивидендама!

(Пауза)

Кога још занимају нечије емоције! Људе више не занимају ни сопствена осећања! Мелодрама је укинута још крајем прошлог миленијума! Скинута је са репертоара! Бесповратно! Глобалним декретом!

(Пауза)

Искорењена је успешније од Великих Богиња!

(Пауза, ниџодаџџавајуће)

Кога занимају бајке које ти куцаш на тој раздрнданој писахој машини? Еј?! На писахој машини!? Људи данас користе Word процесоре! Копи-пејстују реченице! Ма – читаве пасусе! Болдују слова! Селектују речи! Риплејсују словне знакове! Импортују имице! Инсертују симболе!

(Пауза, џласније)

Принтују ласером!

(Пауза, џиџи и забринуџо)

Ти си једини кога сам морала да зовем на фиксни!

(Прво џаксаџивно џа све емоџивније)

Господин не користи мобилни! Господин не вози аутомобил! Господин нема отворен рачун у банци! Господин не плаћа кредитном картицом! Господин се не снабдева у хипер-маркету! Господин нема и-мејл!

(Пауза, крајње изириџирано)

Господин је Off-line! Twentyfour – Seven!

(Пауза, смирено)

Тебе је, стари мој, прегазило време! Ти си антиквитет! Живиш у неком изгребаном црно-белом филму из педесетих! Кримић ил’ љубић – свеједно! Иста је то драматургија!

(Пауза, манџујски)

Шта је било? Остао си без текста?

(Пауза, џрезриво)

Песник... а без речи!

Драмска џауза. “Срце” куца све сџорије... и слабије...

БУЦА: *(Хладно)*

Сачекај! Морам нешто да завршим!

ДЕВОЈКА: Хајде... Уради то!

Буца с̄иуст̄и слушалицу на с̄иоч̄ић̄ њоред̄ ш̄елефона, узме револвер, врх̄ цевӣ њрислони на срце, њовуче ороз̄ и, уз̄ гласно – БУМ!, ист̄овремено се искључе лам̄ја-срце, лус̄иер̄ и сва расвет̄а. Сцена и Сала су у њиш̄уном мраку. Једино хемијска оловка, заденӯја о Буцину њиш̄кошуљу, свет̄илица̄ гламурозном црвенкас̄иом све̄ило-иш̄у на његовим̄ г̄рудима. Са друге̄ с̄иране слушалице зачује се њу-ш̄у-ш̄у-ш̄у... које се, њосле њола минӯја, крос-фејдује са њрча-њем женске особе у циљелама са високом ш̄иш̄иклом кроз ходник са њодом од керамичких њлоч̄ица.

ДЕВОЈКА: (*Off*; дозива, њрчећи кроз узак ходник... њприближава се...)

Госпођице Калиопа!

(Пауза)

Госпођице Калиопа!

(Пауза)

Стигао вам је Љубавник!

(Доњрчи, зауст̄ави се, задихана је)

Буцкоњски...

Happy End